

TO VĀ•M BYL PRIMA TĀ•BOR! - VIII.

PondĀ•lĀ•, 16 duben 2007

Jsem single. Pro ty, co tohle potĀ•ebují více rozvést, dodám, Ā•e jsem takový byl prakticky vĀ•dycky i kdyĀ• jsem o tom ještĀ• nevĀ•dĀ•l, ba ani o tom nepĀ•emýšl. KromĀ• více ménĀ• dobrovolného společného chození do školy s ostatními dĀ•tmi ze vsi, více ménĀ• nedobrovolného povinného chození alespoĀ• obĀ•as na pionýrské schĀ•zky se spoluĀ•áky ze tĀ•mídy

(aby se vlk komunismu naĀ•ral a já – koza má• trochu pokoj a zĀ•stal celý), dále pak nadšeného chození na led na rybník si zahrát hokej - kdykoliv bĀ•hem zimy za mých dĀ•tských i mládeĀ•nických let, si vĀ•bec nepamatuju, Ā•e bych nĀ•kdy provozoval podobnou stádovou aktivitu, jako je jezdit na jakýkoliv tábor. Mé zkušenosti z táborníĀ•ení se tak datují aĀ• z mé dospĀ•losti, kdy jsem ve svých 29 letech vyjel s kamarádem – stejným novicem jako já, prvnĀ• na vodu, tedy sjíĀ•dĀ•t naše Ā•mky, co by „vodák“. Ale vodu si nechám na jindy a tak si na ty povĀ•stné, všem Ā•lenĀ•m naší vodácké party dobĀ•t známé pĀ•íbĀ•hy ze StvoĀ•midel nebo Ratají budete muset ještĀ• poĀ•kat, jestli na nĀ• tedy vĀ•bec nĀ•kdy dojde. (Pro Inku a jí podobné - netrpĀ•livé, co nesnášejí vomĀ•ku pĀ•mí povídání, doporuĀ•uji výše Ā•eĀ•ené radĀ•ji pĀ•eskoĀ•it . . . :-)) . * * * O co delší byl úvod pĀ•íbĀ•hu, o to banálnĀ•jší a doufám, i kratší bude jeho zakonĀ•ení. PĀ•ed pár lety jsem se stal na Ā•as z bohĀ•e, který se prohání ve svém fĀ•ru po našich silnicích, chudákem, co musí ke svému pĀ•emisĀ•ování se z místa na vzdálené místo pouĀ•ívat vlak a MHD. ProtoĀ•e navrĀ•ený vlakový jízdní Ā•ád se vĀ•bec nekryl s mým pozdním vstáváním, musel jsem kaĀ•dou sobotu pĀ•šky asi 5 km lesní cestou do PlznĀ• na tramvaj. A jednou jsem na té lesní cestĀ• potkal tak asi desetileté Ā•leny skautského oddĀ•lu na výletĀ•. KaĀ•dý má• malý zápisník a ve skupinkách se skautíci ob o nĀ•Ā•em radili. A najednou má• zezadu dobĀ•hl jeden z nich a povídá : „Pane, pane, prosím Vás, mohl byste se mnĀ• tadyhle … podepsat?“ Ta prosba má• váĀ•nĀ• pĀ•ekvapila. Ā•e bych byl uĀ• známej i u tak malých dĀ•tí, b vĀ•bec nenapadlo. ZvlášĀ•, kdyĀ• si fakt nemĀ•Ā•u vzpomenout, kvĀ•li Ā•emu jsem vlastnĀ• tak slavnej, Ā•e chtĀ•ji podpis uĀ• i takhle malý dĀ•ti… Ale Ā•ivot má• nauĀ•il být trochu opatnej a tak, neĀ• odmítnu, zkoumám podaný notýs v nĀ•m rĀ•znĀ• nadepsané kolonky a vidím, Ā•e úĀ•elem bojové hry, do jejíĀ• pravidel a cílĀ• právĀ• nahlíĀ•ím, je mít na kon všechy kolonky vyplnĀ•né a já mám jednu z nich vyplnit svým podpisem. Ā•e by tu šlo o nĀ•jakou budou se mi nezdá a tak ještĀ• pĀ•emýšlím, zda se mám podepsat svým nebo vymyšleným – nezneuĀ•itelným jménem. „A kde se mám podepsat,“ ptám se, abych nezpĀ•sobil nĀ•jakou nepĀ•ijemnost. „Tadyhle to potĀ•ebuju,“ ukazuje kluk prstem kolonku. Koukám – a tam je nadepsáno: PODPIS NEJSTARŠíHO ÚĀ•ASTNÍKA VÝLETU. Podepisuju se svým jménem. DĀ•lá mi ovšem dost problém zachovat váĀ•nou tvĀ•m... Povedlo se. Ten hoch by si to nezaslouĀ•il, abych se zaĀ•al smát, kdyĀ• si má• vybral jako svoje terno. Jestli se klukovi podaĀ•mí vyplnit i ostatní kolonky, tenhle podpis urĀ•itĀ• rozhodne o vítĀ•zi. Podpis ještĀ• staršího nejstaršího úĀ•astníka výletu urĀ•itĀ• nikdo mít nebude, sem si jistej. A tak jsem se koneĀ•nĀ• po Ā• stal - po zralé úvaze a dobrovolnĀ• - úĀ•astníkem výletu skautské skupiny a koneĀ•nĀ• se tak zaĀ•adil do stáda, jak se o to u má• společnost povĀ•tší Ā•ást má•ho Ā•ivota zatím bezvĀ•slednĀ• snaĀ•ila. toulavej